

Kedves Testvérek!

Ma nem arról akarok meggyőzni, hogy imádkozzatok többet, sem arról, hogy rosszul imádkozol, nem is fogom bizonygatni azt, hogy miért érdemes imádkozni. Azt bízta rám Isten, hogy a forrásról beszéljek nektek: a vele való élő kapcsolatról, amire mindannyian vágyunk és amiből az élet származik számunkra. Az a vágyam a mai istentiszteleten, hogy benned is felébredjen a vágy az élő vízre, hogy szomjas légy, hogy lehessünk bátrak szembesülni saját elveszett, szomjazó, bűnnel és minden töredékességgel terhelt állapotunkkal és látva és átérezve vigasztalhatatlan állapotunkat, életünk megoldhatatlanságát elkezdjük lépésről-lépésre kiáltani szerető mennyei Atyánkhoz, segítségül hívni Őt és rábízni magunkat, belépni a vele való élő kapcsolatba.

Bevezetés

Szüntelen imádkozzatok! Az egész Szentírás végigvonul az imádságra, az Istennel való kapcsolódásra, kommunikációra való buzdítás. Különösen a zsoltárokból láthatunk nagyon sokféle imádságot, a legkülönbözőbb élethelyzetekből, mindenféle érzéseket, érzelmi állapotokat, gondolatsorokat, döntéshelyzeteket láthatunk ezekben. Az alapüzenete ennek, hogy mindent vigyél Isten jelenlétébe! Ne mérlegelj, ne gondolkodj, imádkozz! Általános értelemben igaz ez az állítás és buzdítás, mégis, találhatunk ennél differenciáltabb és konkrétabb tanítást is az imádságra. A mai Igénk is ilyen, ami egy érdekes és fontos vonatkozására mutat rá az imádságnak.

Buzdítás. Jézus a felolvasott Igében buzdít. Mikor teszi ezt? Mikor van erre szükség? Jól tudja, hogy tanítványai bizonytalanok, bizalmatlanok és mindenfélével küzdenek: emberek. Ott van bennük az elfáradás, a motivátlanság, csalódás, közöny: ezért buzdít. Határozottan és világosan. Úgy is, hogy már tanított imádkozni a Mi Atyánkban, most mégis újra előhossa: kérjétek, keressetek, zörgessetek! A mennyei Atyához forduljatok! Tegyétek ezt! Ne más!

Motivációk. Fontos látni az imádság kapcsán azt a két alapvető motivációt, ami egymással szemben van és lehet, leleplezi a szívünket: miért is imádkozom?

Vallásosság narratívája: „Imádságaim főként kérésekből állnak és baj idején jönnek elő. Céljuk, hogy uraljam a körülményeket.”

Evangeliumi narratíva: „Imádságaim dicséretből és imádatból fakadnak. Céлом, hogy közösségben legyek Istennel.”

1. Kicsoda Isten?

Az egész életünkön át keressük a választ erre: úgy véljük, megtaláljuk, majd elbizonytalanodunk és újra keressük. Más választ adunk kiskorunkban, akkor is, ha kamaszként leszünk keresztyének, vagy felnőttkorunkban. Ha keresztyének vagyunk, akkor a Bibliára nézve formáljuk a választ, se biztosak is lehetünk abban, hogy a mi saját istenképünk biblikus. Mi reformátusok meg egyébként is tudjuk, milyen az Isten – a sok tévelygő katolikushoz meg mindenféle más protestánsához képest... Aztán történik egy krízis, bármi miatt szétesik az életünk és megrendül, megkérdőjeleződik minden. Kártyavárként omlik össze az addig oly biztos kép: kicsoda is az Isten? Isten mennyei Atya, ezt mondja Jézus. „Abbá!” – azaz atya, apa, apuka, apuci. Nem szólították így a korabeli zsidóságban Istent: Jézus ezt teszi és ebbe hívja az embereket, erre hívja őket. Maga a három felszólítás is a szülői viszonyulás mintája – állítja több írásmagyarázó is: a szülői jelenlétre vagy annak hiányára való reakció. A jelenlét, távollát, elszeparáltság állapotára reagál a három felszólítás, ami fokozás is egyben (kér, keres, zörget). Ugyanakkor Isten nem egyenlő a földi apákkal, sőt, a földi szülőket ellentétként állítja be Jézus példaként: ha a hiányai miatt megtört, bűnös ember szülőként tud jót tenni, hogya a mennyei Atya! Isten a „mennyeivel inkább!” Istene: teljesen más, sokkal több! Az Igében a „gonosz létekre” kifejezés az ember bűnös, Istentől való elszakadt állapotát jelöli, nem a beteg, bántalmazó, ténylegesen gonosz szülő. A példában lévő szülő ugyanis jót ad a gyermekének, míg sajnos van olyan szülő is, aki nem jót ad, sőt, súlyosan árt a gyermekének. Valójában a legtöbb szülő árnyalt, de Isten színe előtt mind kegyelemre szoruló bűnös emberek vagyunk. De hol van ebben az evangélium, az igazi örömhír? Drága Testvérem! Mennyire van meg ez a tudás, információ, felismerés – az ehhez kapcsolódó hit és akár ez ebből fakadó élmény, megélés: Isten nem gonosz! Isten nem szórakozik veled! Isten nem egy gonosz szülő. De hadd fordítsak még egyet ezen a kérdésen: ha egy gonosz szülő sem ad kígyót/követ a gyerekek kenyér helyett, Isten sem ad kígyót/követ, ha éppen azt kérjük tőle... Isten csak azt adja meg, ami hosszú távon és az örök életünk szempontjából a javunkat szolgálja...! Gondoltált-e már erre akkor, amikor nem hallgatta meg az imádságaidat? Az ima meghallgatások és miértek kuszaságát nem tudjuk most teljesen jól megítélni! Ezt tényleg majd csak utólag láthatjuk át, ha már nagyobb távlatból nézzük az életünket és benne Isten munkáját.

2. Mire van szükségünk?

Azért teszünk meg igazán sok mindent, aminek szükségét érezzük. Ami hiányzik, ami nélkül üresnek érezzük magunkat, ami többet ad. Az imádság alaphelyzete a szükség: annak a beismerése, hogy szükségem van Istenre. Jézus szavai első sorban az Istennel járó élet kontextusára vonatkoznak. A hármasság beosztás különböző helyzetekre utal, egyúttal fokozást is tartalmaz. Isten országa szolgálatában gyakran szüksége van az embernek valamire, ilyenkor kér. Van úgy, hogy az utakat sem találja, akkor keres. Máskor nem kapja meg mindjárt azt, amit kér, pedig bizonyos benne, hogy szüksége van rá: ilyenkor tudja, hogy Isten próbára teszi kitartását, és ezért zörget. A szükségéről azonban nagyon sokszor túlzó, torz módon tudunk gondolkodni, a hangsúlyok nagyon eltolódnak. A fogyasztói kultúra hazugsága, hogy meggyőző olyan dolgokról, hogy szükségünk van rá, amire valóban nincs. Megvesszük, megszerezzük s aztán jön az üresség. Az imádsággal kapcsolatos kihívásaink ott kezdődnek, hogy nagyon nehéz azt látnunk, mire van szükségünk – vagy a másoknak. Ehhez azt kell tudnunk először is, hogy kik vagyunk mi, ki a másik – ebből következnek a szükségek. Sokan gondolják azt, hogy az imádság tartalmával kell foglalkoznunk, miközben a lényeg magán a kapcsolaton van. Ez ennek az Igének a szíve és a különleges üzenete: nem általában az imádságra buzdít, hanem a legszükségesebbért: a kapcsolat, a kapcsolatok helyreállásáért és gyógyulásáért való imádságra. Ha Istent, szerető mennyei Atyánkat kérdezzük arról, kik vagyunk, azt fogja válaszolni, amit a ma reggeli Igében is olvastunk: „Te vagy az én szeretett fiam...”. Ha Krisztusban vagyunk, ebbe a szeretetkapcsolatba von be, erre hív, ebben ad kiteljesedést a számunkra. Helyreállt, működő, életet adó kapcsolatokra van szükségünk: Istennel, egymással és önmagunkkal is.

3. Miért (nem) imádkozunk?

Miért imádkozunk tehát? Miközben mindenféle szükségünket vihetjük Isten elé és feltárhatjuk a szívünket, legfőképpen a legszükségesebbért kell imádkozni. Mártának mondja ezt Jézus: egy a szükséges dolog. Ez alatt pedig a Jézussal való közvetlen kapcsolatot érti. A jelenlétében időzést, a Hozzá való kapcsolódást. Leginkább tehát a kapcsolatok, a kapcsolódás Istenhez, egymáshoz és magunkhoz: ezért szükséges leginkább imádkoznunk. Ebben vannak igazán nagy elakadásaink. És ez az, amit tényleg csak Isten gyógyíthat meg. Lehet, hogy úgy hallgatja meg imáinkat, hogy helyzetbe hoz, megpróbál, növekedésre buzdít, megedz: nem feltétlenül ilyen ima meghallgatásokra gondolunk elsősorban, de Ő tudja, hogy mire van szükségünk. Ne feledjük, hogy a bezárt szívek, az ítélkezés képének leírása (szálka-gerenda) után nem sokkal áll ez a szakasz: az imádságaink, a harcaink iránya ez kell, hogy legyen: a másik ember. Mit tehetek a másikké? Mit tehetek magamért, felismerve sebző, olykor bántó magatartásomat? Imádkozom érte Istenhez, kérek, keresek, zörgetek... Mert a „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” törvény fényében nem adhatom fel Isten, a másik és önmagam iránti szeretetben való növekedést. Jézus azt ígéri, hogy a mennyei Atya jót ad, Lukács evangéliumában azt olvassuk: „Mennyivel inkább ad Szentlelket... akik kérik tőle.” Mert a Szentlélek az, aki a kapcsolatokat összeforrasztja, gyógyítja és helyreállítja. Ő hidal át áthidalhatatlan szakadékokat köztünk, Ő ad megértést, elfogadást és valódi, helyreállt szeretet kapcsolatokat. Így leginkább rá van szükségünk: Szentlélekért imádkozunk hát szüntelenül!

Befejezés

Mi kell az imádsághoz?

Tudás: annak a megértése (amennyire lehet), hogy mi a szükség, mi az Isten akarata, mit lehet tudni róla, mit lehet megismerni a törvényéből, rendjéből?

Hit: az abban való hit, hogy elfogadom az ajándékot, amit Isten ad és követem Isten akaratát, mert Ő jó.

Buzgó vágy: a kapcsolódásra, a kommunikációra Istennel, ahogy a Zsoltároknak előttünk áll: mindent vihetünk Isten jelenlétébe, kommunikálhatunk a mennyei Atyával. Erre hív bennünket, mert Ő is szeretne velünk kapcsolatban lenni és kommunikálni.

Mit tegyünk?

Az elengedés, a kontroll átadása Istennek, a rá hagyatkozás: bűnbánat afelett, hogy uralni akarjuk az életünket, kapcsolatainkat, egymást és végső soron Istent is. Bűnbánat afelett, hogy Istent, Isten nevét "használjuk" saját kéréseink teljesítéséhez vagy saját akaratunk véghezviteléhez. Isten magasztalása és hódolat előtte, mert méltó rá, mert szent. Időzés a szent Isten jelenlétében. Imádság egymásért, imádság mindazért, amiben Isten szabadítását, kegyelmét várjuk.

Ámen!

Thoma László